

במדינה

העם ממשלת המחר

הממשלה רומה למרבה הרגליים, שכל רגל שלו פוסעת בכיוון אחר, וראש אין

בועת הבורות הגדולה, ששמה "ממשלת-אחרות-לאומית", התפוצצה. לכאורה נולדה הממשלה הזאת מתוך כוונה. מאחר שהמערך לא היה מוכן להקים ממשלה הנתמכת על-ידי הרשימות שרוב בוחריהן ערביים, לא היתה כל אפשרות להקים ממשלה אחת.

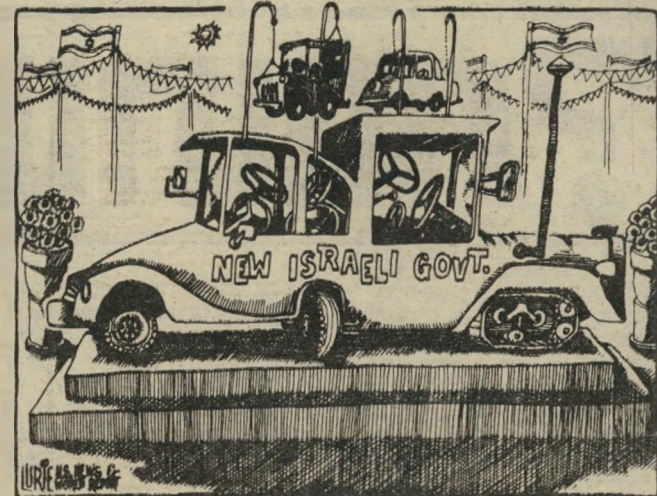
אולם ברע"ה הקהל התקבל כורח זה בהתלהבות כתופעה של ישועה. וזה תופעה החוזרת ונישנית ב-ישראל. כאשר המצב רע, צץ ועולה רעיון כלשהו ומתקבל כתופעה-פלא. על פי מיטב המסורת של רפואת האליל, זהו תמיד רעיון אווילי. לפעמים זהו משהו כמו "שינוי שיטת הבחירות". לפעמים זהו מתן תפקיד מסוים לאליל תורני (מישרד הביטחון למשה דיין, מישרד-האוצר לבנדרו, ייגאל הורביץ). כגודל התי-

מסוגלת להגיע אף לשלב של החלטה, מכיוון שכל הצעה שהיא תיתקל בהתנגדות של מישור בתוך הממשלה עצמה. אין היא מפסידה במירוץ — היא כלל איננה מסוגלת להגיע לקו הזינוק.

כאשר זוהי ממשלה המבוססת על תיקו פנימי, כשבראשה שני מנהיגים רופפים וכאשר כל החלטה צריכה להתקבל למעשה פה אחד, הרי זה מירשם למחרת תמיד.

מי מנסה ממי? כל זה מוכח בימים אלה.

הניגודים בתוך המערך אינם בול-טים לעין, כי המערך עדיין מהלך על ביצים. אבל בתוך הליכוד המצב גלוי. סגן ראש-הממשלה דוד לוי מטרפר בגלוי, ובפה מלא, את שר-האוצר יצחק מורעי, שהוא חבר הליכוד כמוהו (ראה עמודים 9-8). גם ישראל קיסר פוחד מפני דוד לוי, ועל כן מתנגד לכל צעד אשר לוי עלול להתנגד לו. הכל פוחדים מפני אריאל שרון, העלול לנצל כל שעת-כושר כדי להפוך את המכונית כולה. איש אינו מסוגל לקבל החלטה. החלטה המתקבלת ביום א' מופרת ביום ב', קמה לתחייה ביום ג' וגוועת סופית ביום ד'. ביום ה' מפליגים בשיבחה. ביום ו' מספידים אותה.

ממשלת-האחרות-הלאומית בעיני רענן לוריא
איך לא להגיע לקרהיזנוק

קווה. כן גודל האכזבה כאשר הבלון מתפוצץ. עכשיו זה קורה לרעיון "ממשלת-האחרות". קשרו לו כתרים, תלו בו תיקוות, התייחסו אליו כאל תופעת האליל הגדולה.

יחסים מרחביים כן, אבל לא

מול הציור החדש קאהיר-עמאין-אשף מנסה שימעון פרס להשתמש בטכסיס ישן

בעוד שישראל שקועה בבעיותיה הכלכליות, קורים סביבה מאורעות דרמטיים. הם עוורו רק עניין קלוש בציבור הישראלי.

● **ירדן** חידשה את יחסיה הדיפלומטיים עם מצרים. צעד זה התאפשר אחרי הביקור ההיסטורי של יאסר ערפאת אצל חוסני מובארכ, מיד אחרי הפינוי של כוחות פת"ח מטריי פולי בראשית השנה. מה שמותר לער-פאת, מותר גם למלך חוסיין.

● **ערפאת** ביקר בירדן, נפגש עם המלך, ולאחר מכן הביע את תמיכתו בצעד זה.

● **האוסוויציה באשף**, הכפיר פה לדמשק, גינתה את הצעד בחריפות. אך כמעט כל הציבור בשטחים הכבושים נתן לו גיבוי מלא. החריג הבולט ביותר: בסאם שכעה, ראש העירייה המורח של שכם, איש מיפלגת (המשך בעמוד 8)

● **קאריקטורה** שהופיעה בעיתונים אמריקאיים רבים.

היועץ המישפטי ושר המישפטים גינו אותו אחרי שהתפרץ למישור הפרקליטות — אך שליטא מחכו להפכרן גם לזמיר ולא-יצן

שליושה ח"כים ליברלים ישבו סביב שולחן אחד, ביום שני שעבר, במיוזון הכנסת, ועסקו בבעייתו של חבר רביעי לחטיבה. השלושה — פינחס גולדשטיין, אלי קולאס, ושר-המישפטים, משה ניסים — דיברו על הופעתו הטלוויזיונית של בני שליטא, בתוכנית ערב חדש, יום לפני כן, שעסקה בהתפרצותו ללישכת פרקליט מחוז תל-אביב. באותה התפרצות כינה שליטא את שדר "אפס" ואת סגניתו לשעבר, ושושנה-השלום הטרייה, רב"ר רה ברלינר, "מיפלצת".

שליטא הבחין שמדברים אודותיו ואז אמר: "לא נסעתי לשם ככוונתי תחילה. פשוט עברתי שם וספונטנית החלטתי לגשת..."

ח"כים שונים ניגשו אליו כדי להסביר לו שהם מבינים אותו. חלקם העירו לו על דרך התבטאותו. הפר"ר פסור שבח וייס הגיב באופן שונה. הוא אמר לו: "אני מבין אותך. בלי אבל". רק שר-המישפטים המשיך לאכול בשלווה, כאילו אין העניין נוגע לו או לחבר סיעתו. כעבור ארבע שעות התפרסמה בשמו הודעת גינוי חריפה למעשה שליטא. ראש המועצה המקור מית מנחמיה, כמעט פרץ בככי, כששי-מץ את תגובת מישרד-המישפטים.

מדוע התפרץ שליטא? מעטים זוכרים את השתלשלותה של פרשת תיק חקירת שליטא שסיימה, אחרי הבחירות, בסגירת כל התיקים נגדו.

שוב למישטרה ושוב לפרקליטות וחוזר חלילה. לבסוף, הועבר התיק ליועץ-המישפטי לממשלה, יצחק זמיר, ואצלו הוא התעכב חודשים רבים. שליטא הוועם הבטיח לכל מי שטיפל בתיקו בערכאות השונות, שהוא לא ישתוק. חבריו ביקשו ממנו שישתוק ובכך ייקל על זמיר. אך הוא היה מלא זעם ורוגז ולא בלם את פיו. לפני שנה התברר שהחוקרים עלו על נושא שלישי בחקירה. לצורך בניית ביתו כמושבה ביקש שליטא הלוואה ממישרד-השיכון, בצורת משכנתא. למעשה הוא לא יכול היה לקבל אותה משום שהתברר שהוא בעל דירה נוספת בתל-אביב, ואנשי הפרק-ליטות טענו שהוא חתם על טופס בקשת הלוואה במירמה.

האמת היא שמדובר בדירה על-ישם אשתו, עתליה, ועל שם אחיה ואימה, שזכתה בה כהגרלת מיפעל המיס לפני שנים. הדירה רשומה על-ישם מישפח-תה הקודם של עתליה, הלפרן ושליטא הסביר שהוא מעולם לא התייחס לדירה כאל חלק מרכושו ומכך הטעות.

שוב נסחב הדיון אצל זמיר. הוצאותיו המישפטיות של שליטא תפחו והלכו. הוא המתין להודעת זמיר ערב הבחירות הפנימיות במפלגת הליברלית, לצורך הרכבת רשימת הליכוד לכנסת. זמיר לא מסר שום הודעה. גם לא בסמוך לבחירות, אלא רק אחריהן.

אז ירדה מליבו של שליטא אבן

ח"כ שליטא ואשתו
השופטת "מיפלצת", הפרקליט "אפס"

"חשבותי על התאבדות!"

כברה, אך הוא לא נרגע. לשר הוא בא לא כדי לקבל בחזרה צילומים של מיסמכים שנלקחו בשעתו ממישרדו המועצה המקומית ושלא הוחזרו אליו. הוא בא כדי לומר: "אני כאן, לא הצלחתם לשבור אותי". ואכן, הוא היה על גבול השכיבה. אחרי שנסגרו תיקיו, על-פי טענת מישפטנים מסוימים דווקא בגלל היותו ח"כ, גילה שליטא לחברים קרובים ולבני מישפחה שהוא היה "קרוב לעשיית מעשים קיצוניים ביותר. חשבתי אפילו על התאבדות", הוא סיפר לידיו אישי, "והייתי על הרעיון משום שחששתי, שאז עוד יאמינו שאני באמת אשם ולכן החלטתי לשים קץ לחיי".

שליטא סיפר שמאז תחילת הפרשה הוא לא ישן אף לילה אחד בשקט. חלומות וזעזוע טרדו את מנוחתו והוא היה מתעורר, כשזיעה קרה מציפה אותו.

"אני יודע מאיפה שאבתי את הכוח לעמוד בעינוי-הדין הזה", סיפר אבל מעל לכל עומדות מול עיניו כמה דמויות שליוו אותו לאורך כל הפרשה ושהוא לא ישכח להם את התנהגותם כלפיו. הללו הם מפכ"ל המישטרה, אריה איכנץ, ראש אגף החקירות במטה הארצי, יחזקאל קרתי, הפרופסור זמיר, ופרקליט מחוז תל-אביב וכמה מעובדיו. שליטא החליט לערוך ביקורים אצל כולם ולהוכיח להם, שלמרות הכל לא שברו אותו.